

JANKU V SLOVO

Pozno poletnega popoldneva 10.9.2012 nas je pretresla novica, da je umrl naš dolgoletni član PVD Sever Gorenjska, Janko Likar. Janko je bil tudi član krajevne organizacije borcev za vrednote NOB Kokrica, član Društva upokojencev Kokrica ter veteran osamosvojitvene vojne za Slovenijo. Večina nas ga je v njegovem aktivnem delovnem obdobju poznala kot miličnika nekdanje Postaje mejne milice Brnik, po upokojitvi v letu 1987 pa predvsem kot aktivnega praporščaka Društva upokojencev Kokrica. V osamosvojitvenem letu 1991 se je kot pripadnik rezervnega sestava Postaje mejne milice Brnik milice brezkompromisno odzval klicu domovine ter sodeloval pri obrambi letališča Brnik.

V kasnejših letih je bila bolezen očitno močnejša od njegove jeklene volje, ki jo je vsakodnevno izkazoval tako v krogu svoje družine kot tudi področjih svojega delovanja. Janko je bil značajske preprost in tih, vedno pa tudi pripravljen pomagati sočloveku. V krogu svojih dragih je bila v ospredju predvsem njegova vloga moža, očeta in šestkratnega dedka, ki jo je nedvomno odigral več kot odlično.

Kot človek je Janko nedvomno živel polno. Čeprav večini ljudi smrt pomeni konec, pa lahko rečemo, da so srečni tisti, ki umirajo s prepričanjem, da zaslužijo solze tistih, ki ostanejo. Hvala ti za vse Janko, vedno se te bomo spominjali!

Vsem njegovim domačim in ostalim sorodnikom ter vsem, ki ste spoštovali njegovo požrtvovalnost, delavnost in domoljubje, cenili njegovo znanje, strokovnost in izkušnje, se veselili srečanja z njim in so vas bogatile njegove preproste misli, iskreno in najgloblje sožalje.

NAGROBNI GOVOR: Brane Virant

Imeli smo ljudi – v poljani cvet,
Imeli smo jih – vrhu gore hrast,
Imeli smo jih – dali smo jih vam.
Kaj hočete grobovi še od nas ?

Josip Murn - Aleksandrov

"Spoštovani !

Globoko nas je pretresla vest, da je nenadoma umrl naš spoštovani član in sokrajan, upokojeni policist Janko Likar. Smrt, ta neizprosna in neizogibna tiha spremljevalka slehernega življenja je nepričakovano in prehitro zamahnila s koso in njegovim bližnjim vzela dobrega in skrbnega soproga, očeta, starega očeta, brata in strica. Ni več našega Janka, ki je v kraju pustil močno sled, kot deloven in spoštovan član Krajevne organizacije borcev za vrednote NOB Kokrica in Policijskega veteranskega društva Sever Gorenjska. Umrl je na lep, poznopoletni dan, le nekaj dni po rojstnem dnevu, ki ga je praznoval v krogu svojih najbližjih.

Janko se je rodil pred 75-imi leti v delavsko-kmečki družini v kateri je bilo kar enajst otrok, komaj desetletnemu je umrl oče za posledicami hudih naporov pri prenašanju partizanskih ranjencev v bolnico Franja. Otroštvo in del mladosti je preživel v Poljanski dolini, po očetovi smrti je šel služiti, saj mati ni mogla preskrbeti številne družine. Po prihodu s služenja vojaškega roka je vstopil v milico in po šoli nastopil službo najprej v Mojstrani nato pa na Brdu v Titovi rezidenci, na kar ja bil še posebej ponosen. Postal je vodič službenega psa, saj je imel izredno rad živali in z njimi znal tudi delati. Leta 1972 je bil premeščen na Postajo milice Kranj, po dveh letih pa je bil premeščen na takratno Postajo mejne milice Brnik. Tam je ostal do upokojitve v letu 1987. Sodelavci smo ga cenili, saj ga je odlikovala globoka človeškost, vedno je bil dobre volje in pripravljen pomagati sodelavcem in občanom. Zelo je bil navezan na svoje kosmate pomočnike-službene pse in bil poosebljen dokaz, da tisti, ki ljubi živali, ljubi tudi ljudi, jih ceni in spoštuje. Za svoje predano, nesebično in pogumno delo je dobil veliko priznanj in odlikovanj, še posebej je bil ponosen na plaketo varnosti, ki mu jo je leta 1984 podelil Zvezni izvršni svet, oz. Milka Planinc, kot njegova predsednica. Leta 1991 je novonastala država Slovenija potrebovala pogumne, odločne in poštene ljudi. Janka smo vpoklicali v naše vrste, čeprav je bil že upokojen, pri obrambi letališča Brnik je aktivno in odločno sodeloval in za to prejel srebrni znak osamosvojitve in spominski znak za Slovenijo 1991.

Med službovanjem na Brdu je spoznal svojo bodočo ženo Rezko in se z njo poročil leta 1962. Ustvarila sta toplo družino in postala skrbna in dobra starša trem otrokom, hčerki Sonji in sinovoma Marku in Janiju. Zadnja leta je vso svojo ljubezen in dobroto posvečal šestim vnukom, ki ga bodo še dolgo nosili v srcu in spominu. Odšel je njihov zavetnik, prijatelj in nadvse ljubeči stari oče.

Krajani Kokrice ga poznamo tudi kot dolgoletnega praporščaka Društva upokojencev Kokrica, člana organizacije Rdečega križa in krvodajalca. Tako, kot je bil popolnoma predan delu in službi, tako kot je bil vzoren soprog, dober oče, ljubeč in ponosen stari oče, tako je bil neizbrisljivo vpet v življenje v Krajevni skupnosti Kokrica in njenih organizacijah. Zato ga

bomo pogrešali in se ga spominjali po njegovih dobrih delih. Za vse to se mu v tem žalostnem trenutku iskreno zahvaljujemo.

Dragi Janko, Poslavljam se od Tebe v imenu Krajevne organizacije borcev za vrednote NOB Kokrica in v imenu Policijskega veteranskega društva Sever Gorenjska, v imenu sosedov in drugih krajanov KS. V imenu vseh in v svojem imenu izrekam iskreno sožalje Tvoji ženi Rezki, hčerki Sonji, sinovoma Marku in Janiju in Tvojim šestim vnukom: Florjanu, Katarini, Albini, Andražu, Domnu in Janu.

Janko, počivaj v miru in naj Ti bo lahka slovenska zemlja, ki si jo tako ljubil in branil. Imeli smo Te radi in ostal boš v naših mislih in spominu.

Kokrica, 13.9.2012"